

Nadpřirozeně přirozený Bůh je s námi**JAN 21:1-14****POVOLANÝ APOŠTOL**

Milé sestry, milí bratři, možná to není tak dávno co jsme si i my povzdechli: „Tak a je to zase tady!“, nahlas nebo v duchu jsme komentovali svůj nezdar.

„Co asi dělám špatně“, člověku se v té chvíli honí hlavou. „Proč jsem nedostal práci, o kterou jsem tolik stál a kvůli které jsem studoval mnoho let? Proč se mi zase nedaří... ve vztahu, v zaměstnání, při studiu ...Takhle nějak se asi cítil Petr, když k ránu vytahoval z vody docela prázdnou síť. Apoštol, který s Ježíšem trávil mnoho času. Znal ho, viděl ho činit zázraky, jíst, spát modlit se... Apoštol Petr pro nás není VZOREM. Spíš VZORKEM. Vzorkem člověka, jako jsme my. Horlivého Kristova následovníka, často zbrklého, který rychleji mluví, než myslí. Někoho, kdo neustále potřebuje, aby ho Bůh napomínal, vedl a proměňoval. Někoho, kdo potřebuje měnit svoje názory, které jsou tak často opačné než ty Ježíšovy, než ty Boží...

Po Ježíšově ukřižování, smrti a z mrtvých vstání jsou učedníci zpět v běžné situaci, v běžném životě. Právě se vrátili z biblické školy, z teologických studií. Kolik se toho naučili pro praktický život? Zdá se, že se všechno vrátilo do starých kolejí. Zás jsou na břehu, jak byli ostatně zvyklí, než je Ježíš zavolal. Petr opět vstupuje do své role šéfa a učedníci ho následují. Co taky jiného? Jdou lovit ryby, jsou přece rybáři! Vždyť tak to dělali celý život, než Ježíše potkali a docela slušně se tím živili. Jsou tu zpátky všední dny. Tak hurá do práce! Jenže se nedaří! Že by za to mohl Petr? Zase šéfuje! Zase je zbrklý a chová se nelogicky. A to dokonce v přítomnosti vzkříšeného Pána. Jakmile ho spatří, vrhá se do vody oblečený. Ta nelogičnost jeho jednání dokonce inspirovala i tvůrce našeho ekumenického překladu. Snad aby to nevypadalo tak hloupě, v naší ekumenické bibli se Petr vodou brodí. Ale řečtina tu používá jiné sloveso: „baaloo“ z něho máme nám dobře známý „balón“ a balón se nebrodí – ten se hází. Dalo by se říct, že Petr sebou doslova hodil do vody. Ten chlap se vůbec nezměnil!

NAŠE PŘEDSTAVY A BOŽÍ SKUTEČNOST

A co my? Změnila nás zkušenost s Bohem? A v čem? Jakými lidmi se stáváme, když zakoušíme Boží jednání, které ale není zcela podle našich představ? A je cílem Janova evangelia ukázat nám, že i po intenzivním duchovním zážitku dál žijeme jako obyčejní lidé? Musíme spolehnout jen na svoje síly? Budeme se opět setkávat s nezdary, nemocemi? Budeme zase zraňovat druhé, dál selhávat a dělat Bohu docela – odpusťte mi ten výraz - blbou reklamou?

Než si na tuhle otázku odpovíme, pojďme se podívat na záznam zázračného rybolovu v evangelijních textech Písma. Najdeme ho také u Lukáše v páté kapitole, kterou jsme četli v prvním čtení. I tam je noční rybolov pod Petrovým vedením neúspěšný. Na Ježíšovo doporučení si Petr povzdychne: „*Mistře, celou noc jsme tvrdě pracovali a nic jsme nechytily. Ale na tvé slovo spustím síť.*“ Jako by tu Petr chtěl říct: „no dobře, sice tomu nerozumíš, jsi přece kazatel a ne rybář, ale udělám to, co říkáš...“. Když se rybolov pod Ježíšovým vedením zdařil, Petr vyznává svou hříšnost. Tento Ježíš nekáže jen nějakou teorii. Tento Petr, vzorek lidské hříšnosti musí často měnit svůj názor, činit pokání.

V Lukášově verzi se Ježíš prokazuje mocí a pak povolává učedníky. Zázračný rybolov je něco jako razítka na povolávací listině. Stát se učedníkem Ježíše z Nazareta evidentně neznamena jen změnit předmět podnikání. Ježíš je někdo, kdo má moudrost a rozhled i tak říkajíc mimo svůj obor, kdo si ví rady a nejspíš je to proto, že svou moudrost a vědění čerpá od samého Boha. Kdo z nás by nechtěl mít v práci takového šéfa? Kdo by ho nechtěl následovat, když by dostal takovou nabídku? Zatím co u Lukáše rybolovem Ježíšova služba začíná, v našem textu, tedy u Jana, tímto příběhem Ježíšova pozemská služba vlastně končí. Je to už potřetí co se učedníkům po svém z mrtvých vstání zjevuje. Kdy se tedy tento, jak říkáme „zázračný“, rybolov odehrál? Na začátku Ježíšovy služby, nebo až v době, kdy už bylo doslova zjevné vítězství Božího syna nad smrtí?

Současné bádání se přiklání k tomu, že Janovská, tedy nyní i naše verze je pravděpodobněji. Lukáš a Jan píší navíc jiným adresátům a v jiné době. Lukáš čerpá ze staršího Markova záznamu a píše především pro křesťany, kteří konvertovali z pohanského světa. Janovo evangelium je psáno asi o 30 let později, kolem roku 100. Adresováno je spontánní, zřejmě spíš charizmatické komunitě, která si potřebovala uspořádat svoje učení a svým způsobem přilnout k tzv. „Velké církvi“, zřejmě už dost organizované skupině Ježíšových vyznavačů. Tyhle dvě skupiny v našem příběhu zastupují postavy Petra a Jana. Petr se drží pragmatické role vedení. Dá se říct, že upřednostňuje svůj úsudek ale i přesto se nechová rozumně. A druhý učedník? O něm víme, že byl přítelem. Zřejmě podobně jako byl přítelem

Ježíšovým, stojí teď po boku Petrovi. Doplnuje to, co Petrovi schází. Netroubí to kolem sebe. Svou intuici, svůj prorocký dar, svoje rozlišování, používá prostě k obohacení druhých. Oba jsou na správném místě. Nějak nám ukazují na to, jak má církev fungovat. I my máme mít své Petry, které je snadné následovat. Přátele, jako byl Jan, kteří jsou nablízku, když jsme zmatení.

A KDO JSME MY?

Ke které z těch skupin byste se raději přidali? K Petrovské rozumné a také selhávající nebo k Janovi, který dává přednost intuici a duchovním darům, ale zůstává v ústraní? Já myslím, že tu v evangelickém sboru v Javorníku i mezi námi, kdo jsme na návštěvě, by se našli zastánci obou skupin a možná i ti, kdo nevědí kam se zařadit. A to je úplně v pořádku. Někteří s Pánem Bohem komunikují intuitivně. Jsou zvyklí mu naslouchat skrze umění. Když se modlí, vnímají Boží řeč, jako slova nebo obrazy. Jiné Bůh oslovuje v přírodě, jiné skrze vztahy a další zas třeba skrze četbu knih. Bůh ví „na co“ slyšíme. Ví, jak nás oslovit, abychom se zastavili, naslouchali a nechali se Jím milovat a proměňovat. Někteří z nás už zakusili svůj zázračný rybolov. Ale všichni jsme s Pánem na jedné lodi. Náš úkol je v lodi se správně usadit, abychom nepřevážili jednu stranu a do lodi nenatekla voda, nebo se loď dokonce nepřevážila a nakonec nepotopila.

SKUTEČNÝ JEŽÍŠ

Teď se ale vraťme na břeh Tiberiadského jezera. Ježíš ze břehu volá na učedníky, nemají-li něco k snědku. Učedníci to vnímají podle Jana tak, že nějaký pocestný na ně volá ze břehu: „Hej, děcka, nemáte něco na chleba?“ Žádná známka náboženského slovníku. Ježíš stojí na břehu, nevznáší se, dokonce tentokrát ani nechodí po vodě. Neměl by po vzkříšení fungovat nějak jinak? Navíc je tu napsáno, že na ně volá vzdálený skoro 100 metrů, to se nedivím, že ho nepoznali. Jde mu o to, aby je nevyleká? Chce je svým familiárním oslovením tak trochu připravit na setkání, jak tomu rozumí někteří vykladači? Nebo chce naopak působit zcela nenápadně. A na místě je se i ptát, proč to právě takto formuluje evangelista. Jakého dojmu chce dosáhnout u svých posluchačů? Myslím, že Ježíš se usmívá, možná se i tak trochu baví tím, jak učedníky překvapí. Však jsou to jeho nejbližší. Záleží mu na nich. Přeje si, aby mu důvěřovali. Vždyť se jim chystá svěřit důležitý úkol. Chce, aby věděli, že i On jim důvěřuje. S Jeho pomocí budou schopni tento úkol splnit. Věřím, že právě to chce tento text říci i nám. Chce ukázat, jakou důvěru v nás Bůh skládá, přesto že úkoly, které nám svěřuje, jsou pro nás často překvapením a necítíme se na ně dostateční.

Není to tak dávno, co jsme zavedli v mládeži takový zvyk. Týká se oslavy narozenin. Adélka dává pozor, aby se na někoho nezapomnělo, a pak všichni společně vytvoříme nějaké překvapení. Řeknu Vám, zabere to čas. Vyzvídáme od rodinných příslušníků a přátel, co mají oslavenci rádi. Chceme jubilanta ujistit, že na něj myslíme. Že nás zajímá, co prožívá, co má rád, jakou má dietu, co nesnáší, co v životě zrovna řeší... Překvapení jsou projevem zájmu. Skutečného zájmu, lásky, sounáležitosti. Jsou utvrzením, že jsme v bezpečném vztahu. A to i když se občas věci semelou jinak, než očekáváme. Dozvídáme se, že máme přátele, o které se doopravdy můžeme opřít.

Ježíš chce být přítelem svých učedníků. Však sám říká, a máme o tom zprávu také v Janově evangeliu, že už učedníky nenazývá služebníky, ale přáteli. (Jan 15:15) Chce, aby porozuměli, že to není jejich síla a moudrost, která jim pomůže naplnit Boží povolání. Snad je nepřekvapil hladový pocestný, který jde prostě kolem. Ani divné instrukce učedníky snad nezaskočily. Ale to, že na pokyn Ježíše, Božího syna, rybolov zafungoval, to už určitě překvapení způsobilo. To bylo něco, co si učedníci určitě zapamatovali. A pak poznávají, že tento hladový pocestný je sám vzkříšený Ježíš. Pán, jak ho nečekali. Bůh, jak jsme si ho nepředstavovali. Jaké překvapení! Ruku na srdce, přátelé! I naše představy nás někdy okrádají o všímavost. Někdy díky nim pomíneme opravdové Boží jednání. Bude dobré, když se jich vzdáme a dovolíme svému Pánu, aby nás překvapil!

Ale teď už se soustředíme na tu závěrečnou scénu. Ježíš rozdělá oheň, a peče rybu. Ta scéna s ohněm nápadně připomíná okolnosti Petrova zapření. Sálající rozžhavené uhlí. Jako by Ježíš vrátil tok příběhu zpět. Zaplatil za Petrovo selhání, za Petrův hřích svou smrtí na kříži. Zanedlouho se má Petr dozvědět, že se s ním stále počítá. Ale ještě před tím Ježíš zve všechny učedníky k jídlu, doslova na snídani! Rozděljuje chléb a rybu. Připomínka poslední večeře střídá skutečnost první snídaně. Je nový den, všechno je nové. Zlá beznaděj se mění v naději vzkříšení. Není to jen symbol, jen bohoslužebný zvyk, jen rituál, jen zpodobnění... Ježíš je vzkříšený a opéká si rybu, pouští se s učedníky do jídla. Je neskutečně skutečný. Skoro by se chtělo říct „normální“. Je plný života a ten s učedníky sdílí. Žádné ubrousku prostří se! Žádná kouzla, žádné přízraky. Ale nadpřirozeně přirozený život Ježíše s námi až na věky věků. AMEN

Modleme se

Pane náš, Ježíši Kriste! Slíbil si nám svou přítomnost až do skonání věků. Naše představy na to nestačí. Potřebujeme zakoušet, že jsi s námi. Potřebujeme se otevřít Tvému jednání. I nám se to, podobně jako Petrovi občas nedaří. Snažíme se zachránit z vlastních sil. Používáme sice své talenty, svá obdarování ale nečekáme na Tvé pokyny, jak jich užívat. Často se vracíme do starých kolejí, a to zvláště když nás něco děsí. Bojíme se nemocí, válek a vůbec situací, které se zdají být mimo naši kontrolu. Zapomínáme, že vlastně nemáme pod kontrolou vůbec nic. Otevři náš duchovní zrak a sluch abychom mohli žít podle Tvých rad, nechat si poradit, nechat se překvapit. Jako Tvůj lid potřebujeme jít za těmi, kdo nás vedou a zaslechnout i hlas těch, kdo nás ujistí o věcech, které nejsme sami schopni rozlišovat. Pomoz nám, ať se nevyčerpáváme marnými snahami, ale dokážeme počkat na Tvoje pokyny, které vedou k cíli. Pomoz nám, ať jsme povzbuzením a ne pohoršením, ukazatelem k Tobě, a ne od Tebe, pro Tvou slávu a ne naší.
Amen